

HOOFDSTUK 1

Cindy, Helen en Tamara liggen languit in het gras. Het is zo warm dat ze nergens zin in hebben. ‘Nog een hele week school voordat de vakantie begint,’ puft Cindy.

‘Vorig jaar begon de zomervakantie veel eerder,’ moppert Helen.

Ze maakt de riempjes van haar sandalen los en schopt ze uit. Eentje valt er op Tamara’s buik. Die springt over-eind en roept kribbig: ‘Hé, dombo, kijk uit!’

Met een boog gooit ze de sandaal een eind weg.

‘Je bent zelf een dombo,’ zegt Helen. Tamara is meestal snel op haar teentjes getrapt, maar deze keer laat ze zich met een zucht weer achterover zakken. Ze steekt haar rechterbeen omhoog en draait kringetjes met haar voet. ‘Kijk eens hoe goed ik die al weer kan bewegen?’

Een paar weken geleden heeft Tamara haar enkel verstuikt. Eergisteren mocht de brace eraf en vandaag kan ze gelukkig weer mee naar jazzballet. Maar ze hebben nog een uur de tijd voordat de les begint.

‘Mag je alle oefeningen meedoen?’ Cindy rolt op haar buik en kijkt haar vriendin vragend aan.

‘Nee, springen is verboden en wanneer iets pijn doet, moet ik meteen stoppen.’

Tamara doet haar mond al open om nog eens uitgebreid te vertellen over haar blessure, maar Helen heeft geen zin om voor de zoveelste keer naar hetzelfde verhaal te luisteren.

Ze springt overeind. ‘Zullen we naar onze hut gaan? Dan zitten we lekker in de schaduw.’

Opeens ziet ze dat haar benen onder de grassprietten zitten. ‘Hè bah, hoe kan dat nou?’ Ongeduldig veegt ze de groene sprietten van zich af.

‘Ze zitten ook op je armen,’ wijst Cindy lachend.

‘Ja, en op je rug en in je haar,’ giechelt Tamara. Ze komt overeind. ‘Wacht maar, we kloppen je wel even af.’

‘Nee, laat maar,’ zegt Helen, ‘ik ken dat afkloppen van jullie.’

Ze rent weg, maar botst bijna tegen haar moeder op, die aan komt lopen met een dienblad met vier glazen vruchtensap waarin ijsklontjes tinkelen.

Cindy pakt een glas en neemt een grote slok. ‘Mmm, lekker, aardbeien.’

Helen heeft haar glas al half leeg. ‘Pap en ik hebben

op de markt een hele kist aardbeien gekocht. Ze waren superrijp én supergoedkoop. Ik heb geholpen om de kroontjes eraf te halen. We hebben er ook jam van gemaakt.'

Ze veegt haar mond af. 'Voor wie is dat laatste glas eigenlijk?'

Haar moeder gaat in een luie stoel zitten. 'Voor Sem, hij was net nog bezig met grasmaaien.' Ze gaapt: 'Pfff, wat is het warm. Hebben jullie eigenlijk wel zin in je jazzles?'

Cindy zet haar glas terug. 'Ja hoor, ik wel. Sasja weet altijd wel iets leuks te verzinnen. Misschien mogen we extra lang vrij dansen omdat het de laatste keer voor de vakantie is.'

Ze wil net iets gaan vertellen over de vorige les als Helens broer komt aanlopen. Sem is zeven jaar ouder dan Helen. Zijn vakantie is twee weken geleden al begonnen.

'Hebben jullie nog wat te drinken overgelaten voor een dorstige tuinman?'

Hij pakt het laatste glas. 'Is er niks lekkers bij?' Sem heeft altijd honger.

Zijn moeder zegt: 'Er ligt nog een reep chocola in het keukenkastje. Die mogen jullie wel verdelen.'

Helen is al weg, een spoor van grassprietjes achterlatend op het terras. Sem ziet het en houdt haar tegen. ‘Ho, ho, kom eens even hier.’ Hardhandig begint hij zijn zusje af te kloppen. Sinds een week doet hij klusjes om geld te verdienen voor de vakantie. Die ochtend heeft hij de woonkamer gestofzuigd en hij heeft geen zin om opnieuw te beginnen.

Mopperend laat Helen zich schoonvegen: ‘Nou zeg, uitslover, anders ben je ook niet zo precies.’

‘Nee, dat klopt, maar ik heb nu pas gemerkt hoelang je bezig bent met zo’n klusje.’ Zuchtend ploft hij neer in de laatste overgebleven stoel.

‘Als het zaterdag net zo warm is als nu, kunnen David en ik onze lol op bij het honkballen.’

Cindy herinnert zich opeens dat er morgen inhaalwedstrijden zijn op de honkbalclub. Haar vader is scheidsrechter bij het team van haar broer David. Ze zou best weer eens mee willen.

Alsof hij haar gedachten kan raden, zegt Sem: ‘Kom je morgen ook kijken? Of zit je liever met een boekje in een hoekje?’

Sem kent Cindy langer dan vandaag en weet maar al te goed wat een boekenwurm ze is.

‘Hoe meer supporters, hoe beter. Tamara, kom jij

ook? Als jullie lekker hard schreeuwen om ons aan te moedigen, winnen we misschien wel.'

Tamara schudt haar hoofd. 'Mam en ik gaan morgen mijn vader ophalen van Schiphol. Hij is drie weken weg geweest.'

Tamara is enig kind. Haar vader moet vaak naar het buitenland voor zijn werk en neemt dan bijna altijd iets mee voor zijn dochter.

Als Helen terugkomt met de chocola, breekt ze de reep in stukjes en zegt: 'Ik wil best komen kijken, maar dan achter het hek zodat we geen bal op ons hoofd krijgen. De laatste keer dat ik bij een wedstrijd was, scheelde het maar een haar.'

Liesbeth, haar moeder, heeft een goed plan. 'Laten we er morgen met z'n allen heen fietsen. Dan nemen we broodjes en drinken mee.'

Cindy slikt haar chocola door. 'Wij gaan meestal met de auto. Het honkbalveld is best een eind bij ons vandaan.'

Sem haalt zijn schouders op: 'Twintig minuten maar.'

'Alleen als je zo keihard scheurt als jij,' zegt Helen. 'Kom op, we gaan naar onze hut. Ik heb er gisteren iets leuks in gemaakt.' Ze trekt Tamara en Cindy uit hun stoelen. Stoeiend lopen ze naar de hoek van de tuin.

Een maand geleden zijn de meiden begonnen een hut te bouwen. Die zit half verstopt achter de rododendronstruiken. Iets ernaast staat een grote jasmijnstruik met geurende bloemen.

In de raamopening van de hut heeft Helen een plankje getimmerd waarop een paar bloempotten staan. Er zitten geelbruine bloemetjes in die op bolletjes lijken.

Tamara buigt zich voorover om eraan te ruiken. 'Hoe heten die ook alweer?'

Helen moet lachen om haar vieze gezicht. Omdat haar moeder halve dagen in het tuincentrum werkt, weet ze veel namen van bloemen en planten. 'Dat zijn afrikaantjes; katten hebben een hekel aan die bloemen.'

Meteen begint ze te zingen: 'De kop van de kat was jarig en zijn pootjes vieren feest.' Ze stopt en vraagt: 'Hoe ging het ook weer verder? Mijn oma zong dat altijd voor me toen ik klein was en dan trok ze er gekke gezichten bij.'

Nu is het Tamara's beurt om te lachen, want Tamara weet veel van liedjes en muziek omdat ze op pianoles zit.

Cindy vertelt dat Helen en zij altijd gekke liedjes op de peuterspeelzaal zongen en dat Helen dan heel vals

zong. Maar Helen zegt dat dat niet waar is, zodat ze beginnen te kibbelen.

De meiden stoppen met ruziën als ze het geluid van de grasmaaier horen. Sem moet nog een klein stukje maaien. Hij heeft zijn T-shirt uitgetrokken en om zijn hoofd gedraaid tegen de zon. Cindy is de eerste die het ziet. Ze stoot haar vriendinnen aan, die allebei beginnen te giechelen. Sem ziet dat ze hem uitlachen en komt dreigend op hen af. Gillend stuiven ze alle kanten op, maar hij haakt ze stuk voor stuk pootje, zodat ze alle drie op het gras terechtkomen. Nu is het zijn beurt om te lachen, want te laat merken de meiden dat ze alweer onder de grassprietten zitten.

Na een paar minuten op en neer springen, hoofden schudden en op de grond stampen is het grootste gedeelte eraf. 'Ik zou willen dat wij zo'n grote tuin hadden,' verzucht Cindy.

Helen heeft een kussentje van een stoel gehaald en probeert een kopstand te maken. Met haar voeten een stukje omhoog probeert ze haar evenwicht te vinden. Na een paar keer lukt het. Langzaam strekt ze haar benen. Dan buigt ze het ene been en houdt ze het andere met een gestrekte voet omhoog. 'Kijk eens, jazzdance op z'n kop.'

Haar stem klinkt benauwd. Ze probeert haar benen te spreiden maar dat lukt niet, en ze valt om.

Tamara kijkt op haar horloge. ‘We moeten naar Sasja!’

Vlug kloppen ze de grassprietten af. Als ze de tuin uit lopen, roept Sem: ‘Tot morgen, Cindy. Je komt toch wel?’

Cindy bukt gauw om haar schoen vast te maken zodat de anderen niet zien dat ze bloost. ‘Ja, ik denk van wel.’

Maar Helen en Tamara hollen al vooruit, de tassen met danskleding zwaaiend in hun hand. Cindy rent achter ze aan, maar het lukt niet om ze in te halen. Ze is nou eenmaal niet zo snel als haar vriendinnen. Balen!